

**KATOLIŠKI
MISIJONI**

MAYO 1977

LAS MISIONES CATOLICAS

OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

por mons. Joaquín GOIBURU,

Secretario general de la Pontificia Unión Misionera

Las Obras Misionales Pontificias, desde su promulgación en 1922, se habían ido desarrollando, bajo el impulso de sus consejos generales y de sus direcciones nacionales y diocesanas, en diversas naciones, especialmente en las de antigua cristiandad. Pero no podía esperarse que estas Obras, aunque contasen con numerosos y valiosos colaboradores, influyesen de manera decisiva en el Pueblo de Dios, en orden a una difusión mucho más vasta de los ideales misioneros y a una aportación más generalizada y, por ende, más cuantiosa en favor de las misiones, tan necesitadas siempre. Así surge, en el seno del consejo general de la Propagación de la Fe, la iniciativa de celebrar una Jornada mundial de propaganda, que constituya un recio alabonazo en la conciencia de todo el Pueblo de Dios, para recordarle su responsabilidad misionera de dimensión universal.

En el mes de marzo de 1926, el consejo superior general de la Propagación de la Fe, reunido en sesión plenaria “y estimulado por numerosas e insignes personalidades del clero y del laicado católico”, dirige al Santo Padre un escrito en el que, tras recordar la reciente publicación de la Encíclica *Rerum Ecclesiae* y de expresar su deseo de secundar los planes misioneros del Papa, solicita de él la institución de una Jornada de oración y de propaganda misionera “que se celebre en un mismo día en todas las diócesis, parroquias e instituciones del mundo católico”. En dicho escrito se enumera la lista de los grandes objetivos a conseguir en este día: “Lo primero de todo”, orar fervientemente al Señor para que se acelere su reinado en el mundo; hacer comprender a todos los cristianos el formidable problema misionero; excitar el celo de los sacerdotes y de los fieles; dar a conocer mejor la Obra de la Propagación de la Fe; solicitar el obolo en favor de las misiones. En concreto, el consejo superior general suplica, entre otras cosas: que se fije el domingo penúltimo de octubre como Jornada de oración y propaganda misional en todo el mundo católico; que se celebre en esa Jornada la Misa por la “evangelización de los pueblos”; y que la predicación en ese día sea de carácter misionero, con especial referencia a la Obra de la Propagación de la Fe.

Un breve rescripto de la Sagrada Congregación de Ritos, firmado por el Prefecto, cardenal Vicco, con fecha del 14 de abril de 1926, será el acto fundacional de esta Jornada Misionera mundial. Al comienzo del documento figura esta frase lapidaria: “Nuestro Santísimo Señor, el Papa Pío XI, acogiendo benigno los votos y preces a él elevados, se ha dignado oír y aprobar dichas peticiones”. La Jornada Misionera de octubre está ya en marcha. Publicado este rescripto en *Acta Apostolicae Sedis* a principios del año 1927, será este año cuando queda inaugurada prácticamente la celebración de la Jornada Misional en el mundo católico.

OČETOVA BESEDA

Čemu nam je drugi vatikanski koncil? Da imamo v policah spravljene njegove dokumente, da jih kdaj pa kdaj v svoj zagovor citiramo, da svoj prav podpremo s tem ali onim stavkom.

S koncilom je nastal velik premik. A v katoliških masah tega premika ni. Morda ga najbolj čuti tista mladina, ki se je odprla evangeliju in kljub toliki kritiki po koncilu ljubi svojo Cerkev in se ji daje na razpolago.

Boleče je, da smo prav kmalu po koncilu morali brati in poslušati toliko nedognanih krilatic: misijonsko delo je zgodovina, misijonski narodi naj si pomagajo sami, ne vsiljujmo se, Evropejci in Amerikanci sploh nismo sposobni zasajati Cerkev v druge kulture, ker je konec kolonialne politike, je konec tudi njene sužnje: misijonske Cerkve. Sicer pa – tako najbolj drzni – gre končno le za to, da hinduisti postajajo čim boljši hinduisti, budisti čim boljši budisti, ker zveličal se bo vsak po svoji vesti.

Hvala Bogu, te fraze so mimo. Toda rodile so dosti gorja. V mladini so ustvarile občutek: misijonsko delo je nekaj, za kar ni vredno žrtvovati svoje mladosti, kaj šele celega življenja.

Pavel VI. v svojem pismu za misijonsko nedeljo pa pravi: „Misijonska odgovornost izhaja iz enega bistvenih znakov Cerkve: iz njene vesoljnosti: iz krsta in birme, iz liturgije, še posebej iz evharističnega bogoslužja, iz izredno velike odgovornosti papeža in škofov, iz obširnega, ponovno jasno poudarjenega najvišjega cerkvenega učiteljstva glede dolžnosti sodelovanja pri misijonski dejavnosti Cerkve. Vse to je tudi nauk drugega vaticanskega koncila.“

Če hočemo prevesti koncil v življenje, potem moramo na pravo mesto postaviti tudi misijonsko odgovornost. Kako žalostno, da se moramo po dva tisoč letih pravdati za to, kar je bistveno krščansko in o čemer prvi kristjani niso imeli nobenega pomisleka. Kamor je prišel škof, duhovnik, vernik, se je začela graditi nova celica – mlada Cerkev.

Ni to dokaz, da je naše krščanstvo zvedenelo, ker nimamo vesoljne širine? Ni tragično, da velikokrat tisti, ki si morda umišljajo, da imajo krščanstvo v zakupu, misijonsko delo porivajo ob stran ali celo smešijo? Ni otipljivo znamenje, da nekaj ni prav, da je deset let po koncilu misijonarjev manj kot prej? Za vse to bomo odgovarjali vsi!

RAST CERKVE V AFRIKI

Rektor mons. dr. MAKSIMILIJAN JEZERNIK, Rim

Z veseljem sem sprejel povabilo narodnega direktorja za širjenje vere v Sloveniji prelata Vilka Fajdiga, da vam na kratko opišem, ne rečem vse probleme ampak le nekatere vidike afriških misijonov. In to ravno s katedre slovenske teološke fakultete, ki sem jo poznal le od zunaj, ko sem kot osmošolec begunec hodil vsak dan iz Marijanišča mimo Alojzijevišča na gimnazijo pri Uršulinkah.

Priznati moram, da sem minimus missionariorum, najmanjši od misijonarjev, ker v svojih gimnazijskih letih nisem kazal zanimanja za misijone. List „Katoliški misijoni“ me ni zanimal in oblika se mi je zdela antipatična; dosledno ga nisem naročil. Ko sem se pred odhodom na študije v Rim poslavljaj od veroučnega profesorja dr. Franca Jakliča, mi je profesor namignil, naj ostanem kar v misijonih. Verjetno sem se malo nasmehnil, ker je bila moja edina želja delati med svojimi v domovini. Bog pa je drugače zaokrenil smer mojega življenja. Namesto v ljubljansko bogoslovje sem prišel v mednarodno bogoslovje za misijone in se začel družiti z bogoslovci iz Afrike, Azije in Avstralije. Namesto filozofije, iz katere sem doktoriral, sem zašel na misijonologijo. Namesto kaplanskega mesta v mariborski škofiji so me obdržali v vodstvu zavoda in univerze kongregacije za širjenje vere (Propaganda Fide). Namesto v Sloveniji živim že 34 let v večnem mestu. Edini novomašnik 1949 na Propagandi imam prijatelje na vseh koncih sveta.

Toda pustimo ob strani uvodne misli in se dotaknimo centralnega problema. Rast afriških cerkva. Kako daleč smo prišli z gradnjo cerkve v Afriki, kakšni so njeni problemi, kaj je z mladimi cerkvami Afrike, cerkve tretjega sveta, ki trkajo na vrata, kot pišejo sodobni misijonologi.

Da boste laže sledili podajanju, je potrebno najprej določiti nekaj pojmov, ki imajo v vsakdanji uporabi več pomenov.

1. Namen predavanja je podati celotno sliko vseh cerkva v Afriki, kratko zgodovinsko dobo, njihovo trenutno problematičnost in nakazati perspektivnost bodočnosti. Ne bo torej govora o posameznih cerkvah.

2. Predavanje se bo omejilo na klasično Afriko in dosledno ne bo besede o severni Afriki, ki je dala že v prvih stoletjih cerkvene učeničke kot sv. Avguščina, v Kakerene College, ugandski univerzi, boste zapazili v kapeli črn kip nekega svetnika; tolmač Vam bo povedal, da je to sveti Avguštin.

3. Govoriti o afriških cerkvah ni točno. Razvoj je šel tako daleč, da govorimo o ugandski, kenijski, nigerijski, senegalski cerkvi in po-

dobno. Vsak izraz o „afriški cerkvi“ je treba vzeti v tem širšem pomenu besede.

4. Podajanje ne bo geografsko in kronološko, česar sigurno ne bi prenesli, ampak sistematično in sintetično.

5. Od časa do časa bom tu in tam namignil tudi na slovenske zadeve, kar vas bo pač zanimalo.

S tega sistematičnega in doktrinalnega vidika smemo ločiti v mladih cerkvah Afrike trojno dobo: I. Evangelizacija Afrike, II. Izobraževanje mladih cerkva in III. njihovo organsko strukturo, s katero bodo cerkve v okviru vesoljne Cerkve s Petrom, samostojno, neodvisno od drugih vršile in uresničile Kristusovo poslanstvo.

I. Evangelizacija Afrike

1. Ako pustimo ob strani severno Afriko, katere versko zgodovino poznamo, tudi njene žrtve in slavo, potem smemo trditi, da je katoličanstvo pronicalo v Afriko od obal proti celini; edina izjema je Nilova nižina, po kateri je dospela „dobra novica“ prav do srca afriškega kontinenta.

Prva zasluga gre Portugalcem, portugalskim duhovnikom, ki so spremljali svoje rojake in dobesedno obkrožili črni kontinent. Postavili so oltarje ob obali, a ti so v glavnem služili le sonarodnjakom. Njega pokopal protestantski pastor. Kaj hočete, niso poznali ne krajevna ladja brez duhovnika, je bilo njihovo geslo. V obmorskih trdnjavah, ki so jih zgradili iz obrambnega razloga, so bile tudi kapelice in v eni od teh počiva prvi japonski škof.

Evropski raziskovalci so prodrli v notranjost Afrike, od severa proti jugu, od vzhoda do zahoda, in evropske velesile so si razdelile njene pokrajine, ravno v trenutku, ko je bil v Evropi pri katoličanih misijonski romantični zagon na višku. Kot je rimski imperij pripravljaj in olajšal pot apostolom, tako so evropske velesile pripravljale in olajševale pot misijonarjem in misijonarkam, ki so kar navalili dežeio, zaznamovano na srednjeveških zemljevidih; hic sunt leones, tu so levi.

Poleg starih redov: frančiškanov, jezuitov, benediktincev in dominikancev, so vzklike nove misijonske družbe; v Franciji kongregacija Sv. Duha (1848) in Afriški misijoni (1859) v Nemčiji Verbum Divinum, a na Angleškem Mill Hill, v Ameriki Meryknoll, v Italiji Consolata, Verona, PIME in Saverjanni, v Belgiji Scheut, na Irskem St. Patrick. Na žalost pri Slovanih nimamo svoje moške misijonske družbe in zato morajo Slovenci iskati in uresničiti misijonski poklic pri drugih. Lepo število jih je pri Consolati, nekaj pri Meryknoll, največ pa pri klasičnih družbah kot jezuiti, frančiškani in lazaristi.

Dovolite mi, da sprožim vprašanje, ali bi bili sposobni Slovenci ustanoviti posebno misijonsko družbo in jo prilagoditi slovenskemu značaju?

Ko človek prebira poročila prvih misijonarjev, ki so odšli v Afriko, se ne more načuditi njihovemu navdušenju, gorečnosti in vztrajno-

sti. Naj omenim le dejstvo, da je prva ekspedicija afriških misijonarjev v teku nekaj tednov vsa pomrla. Od petih misijonarjev, ki so se izkrcali pri Calabarju v Nigeriji, so 4 umrli v nekaj tednih, predstojnik je bil še toliko pri sebi, da jih je pokopal in čez nekaj dni je še njega pokopal protestantski pastor. Kaj hočete, niso poznali ne krajev ne bolezni. Še danes potrebujete vsaj pet cepljenj, predno vas spustijo v deželo, in vsak dan jemljete zdravila proti malariji.

Ne smem pozabiti poizkusa Kongregacije za širjenje vere, ki je poskušala prodreti samostojno, brez političnih pomoči evropskih vele-sil po Nilovi dolini. Njeno misijo je vodil rektor Zavoda Propagande Poljak Ryllo in ga je spremljal Slovenec Knoblehar, ki je prevzel vodstvo po njegovi smrti. Knoblehar, ki ni hotel sprejeti mesta podrav-natelja v zavodu, je junaško vodil ekspedicijo, občutil težave, jih hero-ično premagoval in na poti v Rim umrl v Neaplju. Današnja misijono-logija mu prizna, da je prepotoval najtežji del Afrike in se ustavil ravno pred vrati „objubljenе dežele“ – Ugande. Njemu očita veliki misijon-ar Massai, da je bil povezan z avstrijsko oblastjo, ki bi si ga naj bila posluževala v svoje politične namene v Afriki. O stvari je veliko dokumentov na Propagandi in bi bilo lepo, ako bi kak slovenski dokto-rant izbral to temo za svojo doktorsko tezo. Slovencem in misijonologiji bi povedal veliko novega. Dr. Jaklič uporablja le nekaj dokumentov.

2. Če gledamo evangelizacijo afriških cerkva z viška, potem mo-ramo potrditi, da so se misijonarji srečavali z nepopisnimi težavami: prevozna sredstva, zavratne bolezni, ki jih evropska medicina še ni poznala, neznanje jezikov, nepoznanje krajevnih kultur.

Vsem tem težavam pa je treba dodati še dve veliki oviri: Prva je gotovo prevelika povezanost posameznih misijonarjev (in to je bilo kaj lahko in psihološko) z osvajevalnimi evropskimi političnimi oblastmi. Podobno početje je v domačinih vzbudilo sum, da je vera politična za-deva ali pa celo, da se vere poslužujejo Evropejci za lažjo politično nadvlado. V tem oziru so precej izpostavljeni francoski in italijanski misijonarji. To očitajo našemu Knobleharju.

Druga ovira, ki je pa sicer ne smemo preveč posploševati, je bila izbira misijonarjev v domovini. Dogajalo se je, da so najboljši ostali v Evropi, nemirni duhovi pa odhajali v misijone.

Morda ne bo odveč opozoriti, da je Kongregacija za širjenje vere večkrat podala točna navodila, kako je treba izbirati misijonarje, jih pripraviti pravočasno za bodoče delo. V ta namen je ustanovila v Rimu svoj zavod in univerzo „Urbaniana“, ki se je do nedavnega imenovala Propaganda Fide. Na njej so poučevali najboljši rimski in evropski profesorji; imela je prve katedre za neevropske jezike. Naj omenim, da je prosil za stolico tudi naš Kopitar.

3. Kakšni so današnji sadovi evangelizacije? Najbolj očinkovito bodo povedale pač številke same:

Prebivalstvo Afrike 355 milijonov, katoličanov 42 milijonov. V od-stotkih je sledeča podoba:

V Afriki je 11.6% katoličanov, v Aziji 2.3%, v Oceaniji 23%, v Evropi 57% in v Ameriki 59% katoličanov.

Klic Afrike po izobrazbi in napredku.

Cerkvena organizacija (pokrajin pod vodstvom Kongregacije za širjenje vere) pa bi bila sledeča:

Nadškofij 43, škofij 244, opatij 1, apostolskih vikariatov 15, apostolskih prefektur 18; vseh cerkvenih misijonskih področij pa bi bilo 322.

Predno pa preidemo k organiziranju afriških cerkva, nas misijonska logika nehotе pripelje do druge točke, do izobraževanja krajevnih verskih skupnosti.

(Sledi.)

BENGALSKI KATOLICANI IN MARIJA

(Iz govora pok. p. Poderžaja na vatik. radiu)

Pri Luku beremo (11, 27-28), kako je neka žena proslavila Jezusa: „Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile...“ Jezus pa je odgovoril: „Da, še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in ohranijo...“

To je beseda za nas!

Namen vsake prave pobožnosti do Marije je to, kar je Jezus poudaril: da poslušamo božjo besedo in jo v srcu ohranimo. In prav to je naloga misijonarja: da oznanja božjo besedo tistim, ki je še ne poznajo, da bodo tudi oni deležni Jezusovega blagovanja.

Kot misijonar sem se vedno zavedal dolžnosti in reči moram, da so Bengalci zelo dostopni nauku o Mariji. Govorim o Bengaliji, ne o Indiji nasploh.

V Bengaliji imajo stoletja staro božjo pot k Mariji v Bandelu (30 milj sev. od Kalkute), ki so jo pred 40 leti prevzeli in jo zelo uspešno in goreče vodijo salezijanci. Vsak katoliški Bengalec si želi, da čim večkrat v življenju poroma k rožnovenski Mariji v Bandel. Pogosto najdete po vaseh fante z dolgimi lasmi in bradate moške... Zaobljubili so se, da se ne dajo ostriči ali obriti, dokler ne opravijo romanja v Bandel. Sam sem iz misijonske postaje Khari okrog leta 1955 peljal 107 romarjev (nekateri so prvič v življenju videli vlak).

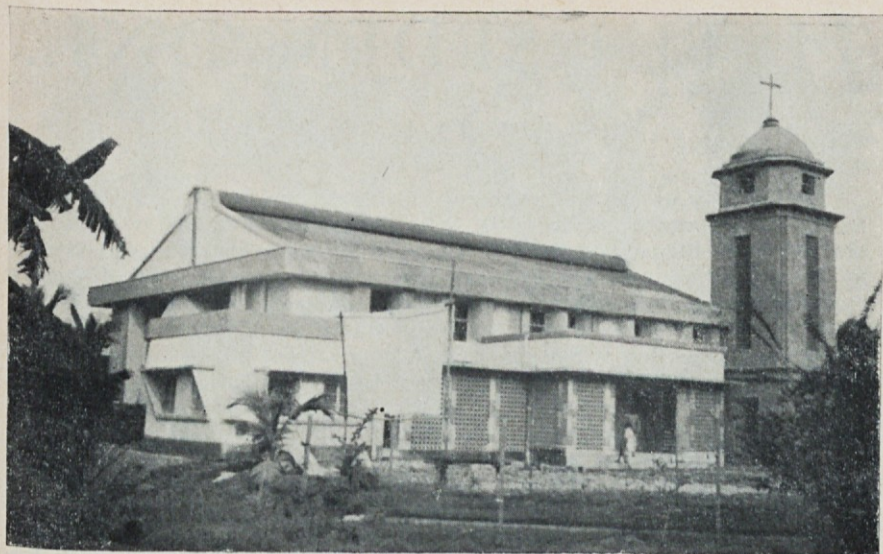
V Kalkuti sami je stolnica posvečena rožnovenski Mariji na čast. V mestu je tudi še od Portugalcev uvedena romarska božja pot k Mariji Sedem žalosti v cerkvi Boitakhana, ki je bila nekaj let podružnica moje kalkutske fare sv. Janeza, kjer sem nekoč (l. 1934) tri mesece deloval.

Dnevni rožni venec je zelo razširjena molitev med Bengalci, redke so katoliške družine, kjer bi ga vsaj v oktobru na deželi ne molili vsak dan. Da jim otroci med molitvijo ne zaspijo, ga opravijo pred večerjo (ki je po bengalsko tik pred spanjem)... Ko sem bil misijonski župnik v Khariju, je bila redka družina, ki ga ne bi molila v oktobru vsak dan, mnoge pa vse leto... Če prideš kasno ponoči v kakšno vas, že od daleč slišiš nekakšne popevke rožnega venca... Pojo: Češčena Marija...

Vsaka družina ima po možnosti Marijin oltarček z Marijino sliko; takoj po krstu otroka matere zmeraj prosijo za Marijino svetinjico, da jo malčku obesijo na vrat.

Ali se da to Marijino češčenje pripisati lahko le vplivu katoliškega verskega nauka in pripravi po misijonarjih? Mislim, da ne. Bengalec je na Marijino češčenje že od poganstva nekako pripravljen. Najbolj razširjeno češčenje med Bengalci je češčenje boginje Kali, boginje groze in smrti... K njej se najbolj zatekajo. To se nekako čudno sliši, a to je treba zgodovinsko in krajevno pogojeno razumeti. Bengalski narod je v preteklosti grozovito trpel – od vojska, poplav, lakote,

Tole cerkev v Kalyanpuru (Bengalija) je začel zidati rajni p. Poderžaj, dozidal njegov naslednik. Posvetil jo je kard. Picachy dne 12. dec. 1976.

kužnih bolezni... in pri tem začutil potrebo, da se zateče tja, kjer je up za pomoč... Slovenec poje: „Marija, k tebi uboge reve...“, Bengalec pa poje: Kali zmaga, Bhowani je namreč v njihovi vednosti samo božja moč boga živa in isto božanska mati... Kako presunljivo jo ljudska pesem kliče, še danes na bengalskem radiu odmeva po tisoč in stotisoč aparatov krik – Ma, Ma-go... O Mati... Pred več kot sto leti so v njenem imenu njeni fanatični častilci zadavili skoraj dva milijona ljudi... Zabloda, ki je bila k sreči kmalu zatrta! Kali, mati...

Ko Bengalec spozna Marijo, jo nehoti z vsem srcem vzljubi in časti. Kako radi imajo Marijino sliko z Jezusom v naročju... in to ne samo katoličani, tudi pogani... Sam sem jih porazdelil na tisoče in tisoče. S ponosom nosijo bramanke Marijine svetinjice, tudi rožni venec sem že posredoval marsikateri izobraženi Bengalki in Bengalcu... poganu... Poznam bramanke, ki so v izbrani družbi nosile Marijino svetinjico okrog vratu. Poznam pogansko dekle, ki je redno molilo rožni venec na ravnih strehi rodne hiše. In – po Mariji – k Jezusu!

Neki fantek, potomec bramancev, je še v materinem naročju zagledal križanega Jezusa... Naenkrat zakliče: „žeblje ven, izrujte žeblje, boli...“

In vse zgornje mi je nekakšen predznak, da bodo Bengalci nekoč v velikem številu sprejeli Kristusa. Kdor se oklepa matere, ne more spregledati Sina!

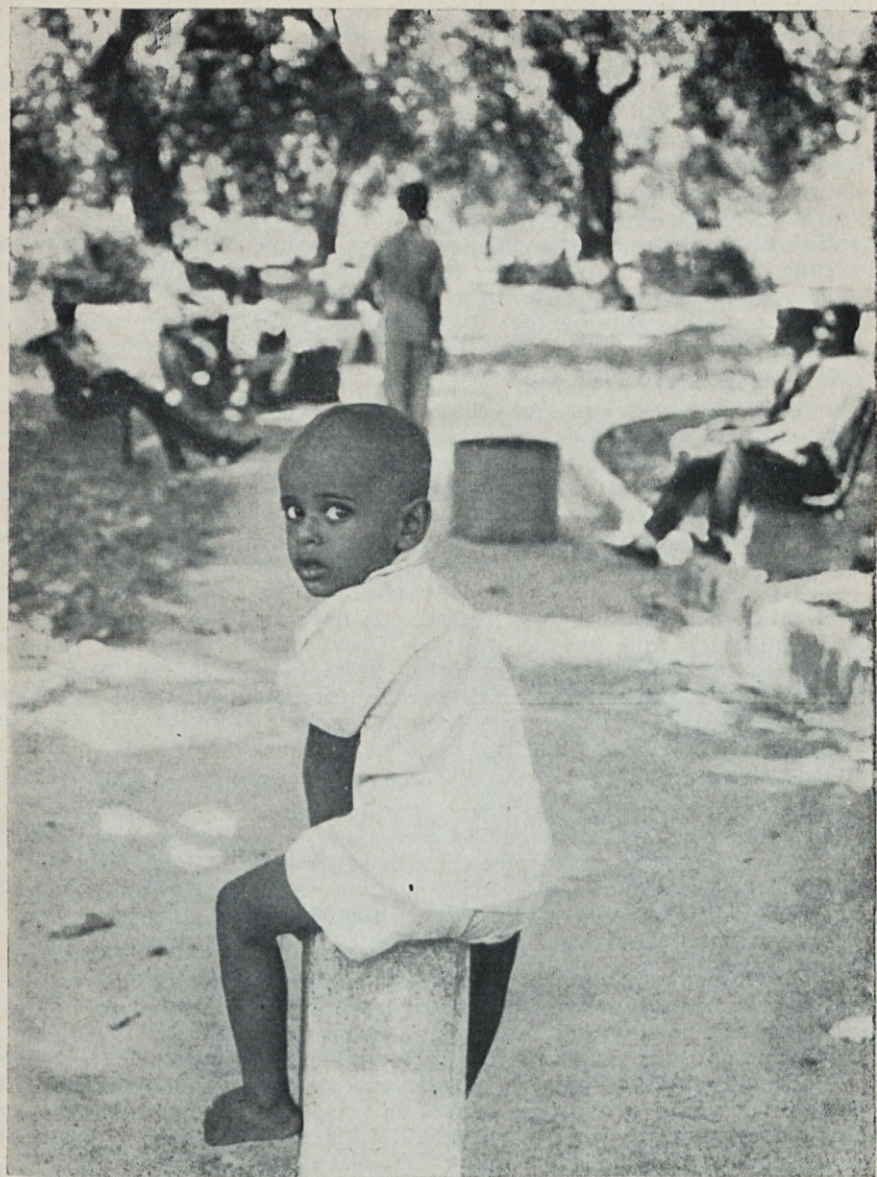
Delajmo torej na tem, da tudi Bengalcem po Mariji pokažemo in posredujemo Jezusa!

TISTIŠ SEDEM DNI...

O. VLADIMIR KOS S.J., Tokyo

Vsako leto nas sveta Cerkev vabi, da se – na primer od 18. do 25. januarja – spomnimo vseh tistih kristjanov, katerih sidra so zgodovinske razmere odtrgale od Petrove skale in jih od takrat valovi življenja in zli vetrovi in teža življenjske ladje gonijo, mučijo, vlečejo v tako različne smeri. Vsaj enkrat v teh sedmih dneh darovati eno samo molitev za vrnitev vseh ločenih kristjanov – ali je nemogoče? Že v dobi Stare Zaveze je Bog v Svetem pismu človeku dal zapisati te besede: „Ne odpovej se ljubeznivi pomoči, ko te zanjo prosijo – če ti je možno, da jo nudiš... Čast pri Bogu je delež modrega ravnanja.“ (Pregovori, 3. pogl., 27 in 35); podobno tudi prvih štirih stihov tega ljubeznivega poglavja.) Posebno pa naj spet zazvenijo v našem srcu Jezusove besede, ki nam jih je sv. Janez tako mojstrsko ohranil v svojem evangeliju: „Naj bodo vsi eno. Oče, naj bodo eno v nas: tako kot si Ti v meni in jaz v Tebi. Da bo tako svet lahko veroval, da si me Ti poslal.“ (17: 21.) Da bo tako svet lahko veroval: tkzv. pravoslavni del ločenih kristjanov je v najožji zvezi z Azijo; in tkzv. protestantski del je na vodilnih mestih v tistem modernem svetu, ki navdihuje, nadzira, navaja ostale tri, štiri svetove našega razdeljenega planeta. Vrnitev teh kristjanov bi lahko čudovito olajšala misijone, ker bi olajšala človeške stike in nudila nove načine, to je podobe s krščanstvom prepojenega življenja, bodisi na ozemlju prastarih vzhodnjaških oblik bodisi v območju najdrznejšega napredka (ali pa poskusov napredka). Molitev – da ne rečem žrtev – za vrnitev vseh ločenih kristjanov je tako tudi misijonska pomoč. Je kapital, ki ga investiramo pri nebeški banki za dalekosežno nebeško industrializacijo, ki zmeraj prinaša bogate obresti. Tudi v tem smislu, da more Kristus uresničiti večjo srečo že na tem svetu, če more razpolagati z večjim številom vdanih Mu ljudi.

Tistih „sedem dni“ v naslovu pa bi rad obrnil še v eno smer. Sedem dni loči vsakoletno misijonsko nedeljo (ali Svetovni Misijonski Dan) od praznika Kristusa Kralja – kaj ko bi tudi ta ali oni dan, to ali ono uro, ne, to ali eno minuto, podprli v tem času svetovni misijon vsaj z molitvijo? Saj se še spominjate velikih besed velikega Pija XI.: „Ljubezen misijonov je toliko zlahtnejša od vsake druge oblike ljubezni do bližnjega, kolikor zlahtnejša so nebesa od zemlje in večnost od zemskega časa.“ Pri nas na Japonskem praznujemo vsako leto 22. oktobra v nekdanji prestolnici Kjôto z veličastno procesijo šintoistični praznik Džidáj Mácuri, po naše Praznik Dob: zgodovinske noše sedmih japonskih dob, od leta 1912 nazaj tja do leta 1185, korakajo pred osrednjim delom procesije, kjer nosijo darove za bogove, posebno za pobožanstvena duhova prvega cesarja v Kjôto Kámmu-ja in zadnjega (umrlega v Kjôto) Kómeija (-ja je znak slovenskega genitiva); du-

Vprašujoči, malo začudeni pogled...

hova umrlih cesarjev se po šintoističnem verovanju nahajata v dveh velikih skrinjah z imenom mikoši; nato sledijo še tri dobe v nošah, od leta 1135 do leta 782, začetka vladanja cesarja Kámmu v mestu Nára. Nisem mislil na tistih sedem dni pod vplivom tistih sedem dob v procesiji, čeprav bi lahko vsak dan postal procesija naših darov k živemu Bogu za ves svet, k Bogu, ki nam pride tako blizu v sveti maši. Zgodovina misijonov resničnega Boga pozna več kot sedem ali deset dob. A sedem dni bi nas lahko spomnilo sedem misijonskih celin: Afrike, Severne in Južne Amerike, Avstralije, Azije, Evrope in Oceanije. Ali pa diagrama sedmerih verskih pramenov, ki delijo krog sveta v Jude, Kristjane, in muslimane ter (v nekoliko večji polovici) v Hinduiste, Konfuciance, Budiste, in ostala verstva, na primer animiste. Ali pa sedem svetih zakramentov: da bi vsak izmed njih postal vrelec žive vode in shramba nebeške hrane in zemlja novega življenja, kjerkoli je človek še ločen od pravega Boga.

Tisti, ki žive v obeh Amerikah, v Evropi ali v Avstraliji, mi morajo oprostiti, da tudi te celinske mase imenujem misijonske. To pa zaradi rastočega števila nekristjanov (v ZDA na primer postajajo tradicionalno protestantski kristjani budisti; določen odstotek francoskega prebivalstva sploh ni krščen); in ker pri tem mislim na ljudi, ki jih tudi urejena in krajevno samostojna Cerkev še ne more pridobiti za Kristusa – bodisi da je njih število preveliko, kot na primer na Japonskem, bodisi da jih drugačne verstvo ali pa brezverstvo uspešno drži priklenjene nase, bodisi istočasno iz obeh razlogov. Menim, da bi se katoličani še tako urejene krajevne Cerkve lahko vsej v teh sedmih dneh vprašali, ali so vsi na njih celini že katoličani, vprašali po dejanskem stanju svojih „notranje misijonskih“ predelov, ki jih na ta način moremo ločiti od „zunanje misijonskih“ predelov, kjer Cerkev še ne more črpati iz soka lastnih krajevnih vej.

Tistih sedem dni od misijonske nedelje do praznika Kristusa Kralja – za svetovne misijone, morda za najpotrebnejšo misijonsko trojico A-O-A: Azijo, Oceanijo, in Afriko! Skupna površina teh celin znaša več kot 70 milijonov kv. kilometrov. (Ne pretiravam: dejansko število je 75.365.415; Oceanija pa je seveda le neke vrste celinski pojem.) Od več kot 2600 milijonov ljudi na tem trikotniku je skoraj natanko ena tridesetinka katoličanov...

Po Gospodovih besedah so nekateri datumi izključna božja skrivnost – primerjajte Lukova Dela 1: 7; najbrž so takšni datumi tudi dnevi spreobrnjenja misijonskih predelov. O enem pa smo lahko prepričani: če trkamo na Božje Srce, se bo nekje v misijonih nekaj odprlo; če bomo v Božjem Srcu iskali pomoči za misijone, jo bomo dobili za določeni kraj in določeno uro; in če bomo res prosili za misijone, se jim bo Božje Srce na poseben način nasmehnilo. Vse to in še več je položenega v Gospodovo obljubo (zapisano pri Luku v 11. poglavju). In vsaka iskrena molitev za misijone je darilo za misijone. To pa itak veste, kaj je bil naš Gospod obljubil za takšna darila (v Lukovem evangeliju: 6. 38)? Darila, darila!

40 LET V MISIJONIH

S. ANICA MIKLAVČIČ, Formoza

Chungli, 20. marca 1977.

Misijonski poklic... Velika milost! Že 40 let živim daleč od rodnega kraja, na tem dragem misijonskem polju, ki je bilo najprej Kitajska, potem Japonska in sedaj zopet Kitajska Formoza. Letos sem zapela svoj Te Deum za teh 40 let in sedaj pogumno naprej, srečna, da sem misijonarka.

Prvo iskro misijonskega poklica sem čutila že kot deklica tam v Tomaju, ko sem bila učenka v zavodu pri šolskih sestrah in nato v Trstu pri Marijini družbi. Od tam me je božja pot vodila v misijonski novicijat sester kanosijank v Milan. 21. septembra 1936 sem 21 letna napravila svoje prve obljube in takoj naslednji dan veselo nastopila pot na Kitajsko, ki je trajala tri mesece. V 40 letih se je svet spremenil. Sedaj imamo na razpolago letala, ki te v enem dnevu prenesejo na drugi del sveta. A tedaj ni bilo tako, saj so sestre, ki so šle pred menoj na Kitajsko, potovale 6 mesecev po morju in po rekah, da so dospele.

V milanski stolnici sem v lepi slovesnosti sprejela skupaj s 24 drugimi sestrami misijonski križ. Vse smo bile mlade in čvrste, polne

S. Anica Miklavčič (v belem) je obiskala s. Rozalijo Brilej.

gorečnosti in ljubezni do duš. Srce mi je trepetalo, ko sem pred množico ljudstva kot najmlajša v imenu vseh brala našo poslovilno molitev. Potem pa nas je množica pred cerkvijo pozdravljala in nam poljubljala misijonski križ.

3. septembra je tržaška ladja Conte Rosso, na katero smo se v Genovi vkrcale, odrinila in na njej 65 misijonarjev in misijonark, saj je plulo na njej proti Aziji poleg nas 24 misijonark še 32 misijonarjev iz raznih družb. Kako lepo je donela Ave Maris Stella (Zdrava, Morska Zvezda), ko smo se oddaljevali. Naš kapitan, dober Tržačan, se je z nami slikal, rekoč: To bo zame pač lep spomin, saj je prvič, da imam toliko misijonarjev na ladji. . . Pomislite, koliko svetih maš smo imele vsak dan na ladji.

Toda naše vrste so se začele redčiti, v vsakem pristanišču smo se poslovili od tistih, ki so že dospeli na cilj. Bombay, Ceylon, Singapur, Hong Kong, in 3. oktobra zadnje slovo v Šanghaju, odkoder se je ladja vrnila v Italijo. Od vseh 24 sester sva bili le dve, ki sva nastopili pot v najbolj oddaljeni misijon. To je bilo res pravicato misijonsko potovanje, polno doživetij. Najprej 3 dni po reki z barko, potem naprej s tovornjakom, nazadnje v nosilnici po hribih, kajti v tistih krajih do tedaj še niso videli vlaka. Najin spremljevalec, dober katoličan, ki nama

Prizora iz srečanja s. Miklavčič s Stankom Pavlinom SDB v Hongkongu: skupaj prepevata; pred podobo ustanoviteljice kanosijank, družbe s. Miklavčič.

Srečanje s. Miklavčič s s. Brilej na Formozi. Sestra s krščenko.

ga je poslal naproti naš škof, da naju privede do misijona, ni znal nobene besede v angleščini, midve pa nobene v kitajščini. Toda bil je zelo prijazen in smo se razumeli: dva meseca naju je spremljal... Na raznih misijonskih postajah smo se ustavili po več dni. Sedeti na tistem tovornjaku, polnem kitajskih vreč in naših kovčkov, ni bilo preveč prijetno. Za prenočišča v tistih hribih pogosto ni bilo druge možnosti kot kake vojašnice, kjer so naju vojaki debelo gledali. „Kdo pa sta ti dve ženski? Kaj hočeta...?“ Pa najin angel varuh je znal tako lepo govoriti in jih prepričevati, da so nama nudili najlepši prostor, ki pa je bil večkrat brez šip na oknih in brez ležišča. Zadovoljili sva se pogosto, da sva zaspali kam naslonjeni, polni radovednosti, kaj naju čaka naslednji dan...

30. oktobra pa mi je ljubi Bog pripravil lepo presenečenje. Srečala sem se s svojim dragim bratom Albinom, kateri je prišel na Kitajsko leto dni prej in je misijonaril v provinci Honan. Ko so mu zvečer naznanili, da je prišla njegova sestra Anica in ga čaka pri misijonarkah, ni takoj prihitel... šele naslednje jutro, ko je prišel k sestram maševat, sva se srečala pri sv. obhajilu. To so res lepi spomini... Po tem veselem snidenju smo nadaljevali potovanje, proti severu, do cilja. Težko je bilo slovo od brata, a moj misijonski delokrog je bil drugje. Tjakaj ni bilo več mogoče s tovornjakom, ampak so naju nesli na nosilnici čez hribe in doline. Nosilnica je kakor mala hišica, v kateri se

lepo sedi; vse je zaprto, da nihče ne vidi, kdo je v njej. Pritrjena je na dva nosilna droga, ki ju zadenejo na rame štirje možje. Kadar se utrudijo, postavijo nosilnico na tla in počivajo. Če je oseba preveč težka, godrnjajo celo pot in terjajo večje plačilo. Če je oseba lahka, nosijo veselo, pojejo in izražajo svoje zadovoljstvo nad lahkim bremenom.

Tudi mene so hvalili, ker sem pač tako daleč prišla na Kitajsko pridigat in učiti... To so bila res „misijonska“ potovanja tiste čase.

30. novembra smo končno dospeli do cilja, v kraj Shensi. S kakim veseljem nas je sprejel škof, sestre in kristjani. Zvečer je bilo, temno, tedaj še brez električne razsvetljave, a na vsakem oknu rdeča lučka, ob njej pa obrazi, ki nas gledajo, kako smo... zahvaljujoč Boga, da smo dospele zdrave na cilj... in *za vedno*.

Takoj sva se poprijeli učenja kitajščine; učila sem se z veseljem po dnevi in po noči. Po treh mesecih sem že učila otroke prvega razreda. Dama sem se izgovarjala, češ da še ne znam toliko, a prednica je rekla: Pokorščina dela čudeže... In res sem doživljala čudeže! Kako radi so me imeli tisti Kitajčki, ko sem jih učila petja, risanja in drugo. Pogovarjali so se med seboj, da sem prišla mednje s slavne italijanske univerze. Imeli so na misijonu tudi srednjo šolo in tam je bila na prvem mestu angleščina, ki sem jo tudi poučevala.

Tako mi je potekalo misijonsko življenje v čast božjo do leta 1944, ko so se začeli zgrinjati nad Kitajsko temni oblaki. Zaradi vojne so nas tujce koncentrirali daleč nekje v hribih. Tamkajšnji prebivalci, preprosti kmetovalci, so nas zelo radi imeli in nas oskrbovali z vsem potrebnim. A prekmalu smo prišli pod oblast rdečih, ki so nas vse misijonarje in misijonarke spravili s hribov v internacijo, kjer smo morali prestajati različne preskušnje. Končno so nam pokazali pot ven iz Kitajske. Z žalostjo so začeli misijonarji zapuščati drago misijonsko polje, a z upanjem, da se kmalu vrnejo... V božjih načrtih pa je bilo drugače napisano. Četrt stoletja je že prešlo, kar smo morali zapustiti deželo, 25 let upanja na vrnitev, a zaman... Tudi jaz sem leta 1952 skupaj z desetimi sestrami zapustila naš misijon in šla v Hong Kong. A takoj naslednje leto so me poslali na Japonsko.

Kakor sem skušala biti preje Kitajka s Kitajci, tako sem bila od tedaj naprej 15 let Japonka med Japonci, saj smo vsi bratje v Kristusu. A po tem času so me predstojniki povabili, naj grem misijonarit na Formozo. Nisem mnogo premišljala, ampak brž odgovorila, da grem takoj... Tam so bili Kitajci! Kitajska mi je zelo prirasla k srcu. Srečna sem, kajti od vseh naših sester, ki smo morale zapustiti Kitajsko, sem samo jaz edina tu na Formozi med Kitajci.

Hvala Bogu, dela mi ne manjka... Ko sem imela tam na Kitajskem 30 let, sem želela žrtvovati svoje življenje Bogu za duše. Zdaj pa po 60. letu želim kar se da podaljšati življenje za duše, kajti žetev je velika, a delavcev je malo, premalo...

Hvala Bogu za vsak dan misijonskega življenja, hvala za vse milosti, hvala na veke!

PRESELJEVANJE V KANTEJU

Poroča o. HUGO DELČNJAK OFM, Kanté

Starozavezna Pasha je pomenila izhod, beg iz Egipta v deželo obljub. In prav v času, ko nas liturgija spominja na ta beg, del naše župnije podoživlja dejansko ta hebrejski pobeg. Prebivalci se morajo umakniti iz naselij, kjer so desetletja in desetletja obdelovali polja, divjačina jim je bogatila praznične obroke, njihovi sejmi so bili živa mravljišča, zelo obiskani, ljudje so prihajali od daleč, da zamenjajo sol za sorgo, milo za olje, sladkor za fižol; ali pa da kupijo perjad, ovce, koze in goveda, ki bodo preprodana v Lomeju za trikratno ceno. Njihovi sejmi so pomenili za vso kandeško okrožje neke vrste veletržnico in obrtniške centre. Kajti na sejmju si našel može, ki so popravljali sandale; krpali obleke in ti sešili na licu mesta novo, zamenjali izrabljene dele kolesa, ti naostrili sekiro, popravili motiko, rovnico, lovsko kladivo, celo frizerjev ni manjkalo, kjer si se lahko ostrigel, pobarval lase s črnimolom, ki ti ga je izlil na glavo tako, da so bila pobarvana tudi čelo in ušesa ter vrat. Za konec pa je posul klienta z Baby praškom, da so se zakrili črni madeži in seveda za prijeten vonj. Z eno samo odločbo predsednika je vse to uničeno. Več kot deset naselij samo na področju naše župnije mora zapustiti svoje domove, ker pač naš general hoče povečati narodni park (ki je praktično njegovo osebno lovišče!). Naša župnija leži na južni strani parka in ima z njim 80 km skupne

Ob priliki poroke v Kanteju. Naš misijonar je edini z brado. Novoporočenca sedita v ospredju.

meje. Ob vsej tej meji se morajo prebivalci umakniti za deset kilometrov v stran. S strani vlade ni storjenega ničesar, res prav nič. Sedaj smo v polni sušni dobi, ko ljudje hodijo po vodo daleč, zelo daleč. Večkrat grede žene po vodo zjutraj, da se vrnejo proti večeru. Navadno se ena izmed žena iz skupine vrne s praznim vrčem in to zato, ker so vodo popile že na povratku.

Področja, kamor naj bi se preselili, so res malo naseljena, a to ravno zaradi pomanjkanja vode. Od naselja Helota pa vse do Takpamba na razdalji 50 km ni za novo postavljeno mejo narodnega parka niti enega samega vodnjaka, vse struge so v sušni dobi posušene, a do reke so najbolj oddaljeni 25 km. Torej kako graditi njihove kolibe iz blata, če ni vode niti za pitje in kuho. Kje dobiti tudi slamo za streho, ko je pa že dva meseca vse požgano, kot je to v krvi domačinov, da v sušni dobi požgo vso pokrajino za lažji lov in da živina pride do sveže trave. Drugo kar je, da ni tudi nobenih cest v ta področja, kar je tudi vzrok, zakaj ni izkopan doslej noben vodnjak. Vendar se v množico teh problemov državna oblast ne spušča in tudi noče slišati nobenih pritožb. Dala je samo rok par tednov za izselitev in to je vse.

Ko sem se v teh dnevih vračal v Ossacre, sem srečaval cele procesije ljudi obloženih kot vprežena živina z njihovim imetjem, lonci, strešno slamo, mlinskimi kamni, dojenčki, nekateri pa so nosili v slamo zavite pravkar umrle otroke.

Ko so pred petimi leti prvič izgnali ljudi iz njihove zemlje v prid živalim (to dejanje samo na sebi ni napačno; če država uredi narodni park, da zaščiti divjačino pred iztrebljenjem, a način, kako se to izvrši, je obsojanja vreden), so jim obljubili ponovno izgradnjo zapuščenih šol, dispanzerjev, poljedelskih centrov, vodnjakov... vendar je dolej vse to ostalo le pri obljubah.

Kar se tiče misijonskih ustanov na tem področju, izgubimo dve osnovni šoli v naselju Panguda in Ossacre, štiri postojanke katehistov, dve cerkvi ter moje stanovanje „na deželi“. Kot župnik celotnega kandeškega okraja preživim par dni v centru v Kantéju, ostale dni pa v svojem ožjem delokrogu s središčem prav v Ossacreju, ki postane del narodnega parka.

Sedaj bo treba začeti na tem področju vse na novo. Majhna krščanska občestva izseljenega področja so praktično prenehala obstojati, ker so se ljudje porazgubili na vse kraje. V prvem preplahu so se pač zatekli k svojim znancem in sorodnikom. Treba bo čakati dve ali tri leta, da se bodo ti ljudje nekje ustalili in si pozidali kolibe ter za silo uredili polja.

Pomoč misijona tem ljudem je bila doslej bolj skopa, a lahko rečem da edina, ki so je bili deležni. Nudili smo jim avto za prevoz, seveda je to bila kaplja v morje. A kar je bolj pomembno, je bliskovit izkop vodnjaka v omenjenem področju med Heloto in Takpambo. To je pač zasluga p. Evgena, ki je dobesedno noč in dan kopal s svojim kompresorjem in končal vodnjak prej kot v enem mesecu. Naselje Nbur-

Čakanje na vodo ob nedokončanem vodnjaku; Čeprav je voda še umazana in blatna, jo ljudje do zadnje kaplje prestržejo v svoje lonce. Iz misijona p. Hugona Delčnjaka.

čeka je tako postalo privlačno za množico izgnanih in so izbrali to naselje za njihovo. Tudi del kristjanov iz Ossacreja se je usmeril v ta kraj in tako imam malo upanja, da bom rešil vsaj eno izmed prizadetih krščanskih občestev. Kdaj, kje bomo pa ponovno izgradili izgubljeni cerkvi, šoli in postojanke katehistov, bo nam pa pokazala šele bodočnost.

NOVI MISIJONAR V ZAMBIJI

O. MIHA DREVENSEK^v

(Iz „Sončne Zambije“, april 77.)

PRVI POZDRAV IZ ZAMBIJE

KDO SEM

Morda ste se, ali se še boste mudili v okolici Ptuja, in če se peljete od Ptuja proti Vidmu pri Ptujju in potem nadaljujete pot preko vinorodnih haloških gričev do Leskovca in še morda naprej do letovišča in gradu Trakovščan, boste po dobrih treh kilometrih od ptujskega mostu prišli do vasi, ki vas bo spremljala do Vidma in se imenuje Pobrežje. V tej vasi sem se rodil 1946. leta kot drugi in obenem tudi zadnji otrok kmečkih staršev, po domače Simičevih.

Po osnovni šoli sem se odločil za semenišče in leta 1961 stopil v minoritsko gimnazijo v Zagrebu. Po končanem novicijatu, odsluženju kadrovskega roka in končani maturi sem odšel v minoritsko semenišče v Sostro pri Ljubljani. Teologijo sem končal na ljubljanski fakulteti in bil posvečen julija 1972 v Ptujju. Po uslišani prošnji za misijone (prej sem tri leta služboval v Sostrem) sem odšel na misijološki inštitut v London, kjer sem ostal 14 mesecev zaradi bližnjih priprav za Zambijo. Letos ob koncu januarja sem se pridružil minoritski generalni kustodiji v Zambiji.

MINORITI V POVOJNI SLOVENIJI

Slovenski minoriti so v prvih letih po drugi svetovni vojni ostali z okrog desetimi sobrati in kot tako majhna skupina bili pridruženi hrvaškimi minoritom. Ko se je vojna vihra umirila, so se fantje začeli navduševati za življenje po pravilu sv. Frančiška Asiškega ter počasi začeli polniti malo semenišče, ki je takrat bilo v Zagrebu. Poklici seveda niso padali z neba, ampak je bilo treba mlade ljudi navdušiti za poklic. Najsrečnejšo roko je imel p. Daniel, saj je danes že okrog 30 duhovnikov, redovnikov ali škofijskih duhovnikov, ki so ob njem izbrali to pot.

Kakor je število članov iz leta v leto naraščalo, tako smo se počasi začeli osamosvajati in končno leta 1972 stopili na svoje noge. Združili smo se v samostojni provinci, ki se imenuje „Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa“ s svojim sedežem v ptujskem minoritskem samostanu. Od prvotne peščice sobratov je število naraslo na: 37 duhovnikov, 13 bogoslovcev, 4 novince (noviciat je po končani maturi) - skupaj 54.

KJE DELUJEMO

Naš delokrog je predvsem v okolici Ptuja. Poklici so večinoma iz tega področja. Edini točki izven ptujskega področja sta Sostro pri Ljubljani in Piran. Naša usmeritev je pastoralna, saj je večina sobratov vključena v pastoralno delo.

MISIJONSKA MISEL

Morda se bo kdo začudil, da do letos še nismo imeli nobenega misijonarja. Ne mislite, da smo pozabili na sobrate v stiski ali da gledamo samo na svoje potrebe, ne, ampak prej nismo mogli oditi drugam, ko še nismo uspeli vsaj malo zakrpati svojih lukenj in utrditi življenje province. Letos so se, hvala Bogu, odprla in Bog daj, da se ne bi hitro zaprla. Misijonska misel je zaživela, saj ne bo tako dolgo, ko se bo začelo pripravljati na odhod v misijone še nekaj sobratov. Bog daj, da bi čim prej prišli, kajti žetev je res velika, delavcev pa primanjkuje.

MINORITI V ZAMBIJI

Prva skupina minoritskih misijonarjev je prišla v Zambijo leta 1930. Bilo jih je sedem, pet duhovnikov in dva brata. Brazdo so zaorali na področju rudnikov. Po dveh letih so ustanovili prvi misijon v Kalubwi in ga imenovali „Misijon sv. Jožefa“. Število misijonarjev se je iz leta v leto večalo in tako nas je danes tukaj že 70. Največ je seveda tujcev, nekaj pa je že tudi domačinov. Eden od domačih minoritov je bil prejšnji mesec posvečen v škofa.

Razdeljeni smo v dve kustodiji: provincialno, ki je pod upravo ameriških provinc, in pa generalno, v kateri nas je večina Evropejcev. Naše središče je v velikem mestu Ndola, tam, kjer so rudniki bakra.

Naše delovanje obsega splošno misijonsko delo, dušno pastirstvo in zidavo raznih verskih objektov. V Ndoli imamo tudi tiskarno, ki je velika pomoč v pastoralnem delu ne le v Ndoli, ampak v celem severnem delu dežele, kjer govore jezik bemba.

KAJ PA Z MANO?

Trenutno sem v misijonu sv. Terezije v Ibengi. Misijon je zelo uspešen. Za to pa ne gre zahvala samo našim sobratom, ki so bili prvi tukaj, ampak tudi sestram domačinkam, ki imajo šolo za dekleta – čez 500 študentk – in pa frančiškankam, ki skrbijo za ohromele otroke, za slepe in gobavce. Večinoma so sestre že domačinke.

V tem misijonu bom ostal do Velike noči, potem pa odhajam na petmesečni tečaj jezika bemba, kajti znanje domačega jezika je nujno potrebno za pastoralno delo. Zdaj se privajam navadam, jeziku, spoznavam misijonsko delo in pomagam, kolikor se pač da z angleščino.

Prisrčen pozdrav vsem bravcem!

Miha Drevenšek

CUKALETOVO CERKEV BODO BLAGOSLOVILI

K slikama na naslovni strani, kjer sta spodaj vidna brat Leopold Vidmar S.J. in o. Jože Cukale S.J.

Iz pisma o. Jožeta Cukala uredništvu našega lista s povabilom k blagoslovitvi:

„20. marca sprejmemo kardinala-nadškofa Picachija. Med slavlomki se bo pomikal sprevod od križišča do novega svetišča z godbo na pihala (bambusove piščalke) in s tamburini in bobni. Sicer smo v postu, a to je nedelja z „veseli se...“ in tako pojdemo v hišo Gospodovo. Strop v naši cerkvi sicer ni z zlatom obložen, kot je bil tempelj kralja Salomona, stavba je pa kar čedna. Ko je prišel nadškof iz Paname na ogled novega sv. Antona, mu je cerkev izredno ugajala in je pripomnil, da bi v Ameriki ta stavba stala ravno šestkrat toliko.

Mislim, da še za nobeno cerkev tretjega sveta niso slovenski rojaki toliko darovali, kakor za to našo: vsaj 16.000 dolarjev! Gospod Ferkulj, gospod Wolbank, Ivanka Pograjčeva in MZA imajo seveda levji delež pri tej ‚slavi planjave bengalske‘. Bcgu hvala in njim in tudi ‚Katoliškim misijonom‘!

NAROČNIKOM V ARGENTINI

Kot smo bili objavili, je naročnina za Argentino v prvem polletju 1977 400 pesov.

V drugem polletju moramo naročnino bistveno dvigniti, in sicer je za drugo polletje 1000 pesov.

Naročnina celotnega letnika 1977 je torej \$ 1400. Lepo prosimo za razumevanje in vpoštevanje!

Uprava „Katoliških misijonov“.

PETER SE JE OGLASIL

PETER OPEKA CM, Madagaskar

Težko je pisati o našem delu, ker človek mora nehote pisati tudi o sebi, to pa mi ne gre od rok. Tudi bi si človek rad nabral še več izkušenj, da bi mogel kaj bolj tehtnega povedati. Kljub temu bom skušal na kratko orisati naš položaj tu.

Mislím, da je naša slovenska ekipa misijonarjev ubrala najboljšo in tudi najtežjo pot. Med nami se uresničuje sen o bratski skupnosti, ki deli vse: molitev, skrbi, ideale in seveda tudi materialne dobrine. Videli smo, da smo si na tak način najbolj v oporo drug drugemu. Načelno je vse od vseh, o vsem skupno odločamo. Ta novi duh, ki veje med nami, gotovo rojeva uspešnejše misijonsko delo. S svojim življenjem vsi skupaj hočemo dajati zgled ne le v besedah, ampak tudi v dejanju in ravnanju. Francoski misijonarji nas opazujejo z velikim zanimanjem, če je kaj takega res izvedljivo. To je v njih očeh velika preskušnja našega idealizma. Za tak način skupnosti smo se odločili tudi radi tega, ker razmere na Madagaskarju terjajo od misijonarjev čim večjo prilagoditev. Duh revolucije počasi prodira v narod in že rojeva tu in tam sadove. Zaenkrat je malgaška revolucija precej naklo-

Peter Opeka pri pripravljanju riževega nasađa z Malgašem — do kolen v blatu.

njena Cerkvi, saj je pa ta v zadnjih letih odločno nastopila proti izkoriščanju, korupciji prejšnjih voditeljev naroda in branila preprosto kmečko ljudstvo. Nihče danes ne more reči, da je Cerkev na Madagaskarju na strani bogatih ali buržujev. Mi slovenski misijonarji se tudi počasi vključujemo v revolucionarno delo s tem, da dajemo zgled in obdelujemo rižno polje! Da beli misijonar stopi v rižno polje, kjer je do pasu v blatu, Malgaše kar pošteno predrami. V Vangaindrano smo skoraj cel mesec februar delali na rižnem polju. S tem delom hočemo pokazati našim kristjanom, da brez dela ni jela. Hočemo z lastnimi rokami pridelati riž, ki ga bomo pojedli. Tudi to delo je pastoralno in misijonsko. Ko domačini vidijo, da se ne bojimo biti umazani, lažje gledajo v nas svoje brate. Mislim, da mora imeti današnji misijonar v eni roki Sveto pismo, v drugi pa lopato. Vsaj v našem vangaindranskem področju mora biti tako. Odgovoren sem za misijon, ki ima 90% prebivalstva. kmečkega. Torej sem duhovnik za kmete, po besedah sv. Pavla moram postati kmet s kmeti. Opažam, da se na ta način ljudem zelo približamo. Bolj pogosto nas kličejo k bolnikom, kar je lepo znamenje. Zadnjič smo se misijonarji menili na sestanku, da bi morali mi na Madagaskarju živeti kot menihi, po njihovem geslu: Moli in delaj! Zavedamo se, da je ta ideal še danes zelo aktualen in za pravega Kristusovega učenca nikdar zastaran.

Slovenski misijonarji se skušamo srečati mesečno in na teh sestankih se pogovorimo o naših izkušnjah. Zdravje med nami je kar dobro.

Malgašinke pri sajenju riža; same katoliške žene Opekove župnije.

Bodočega svojega škofa pozdravljajo v Vangaindrano; govori predsednik župnijskega sveta. Ob škofu Peter in ob tem Rado Sušnik.

Nekateri smo malo bolj, drugi manj pri močeh, pa se lepo dopolnjujemo. Sedaj se pripravljamo na škofovsko posvečenje, ki bo 27. marca. Za našo škofijo in malgaško Cerkev sploh je to posvečenje velik dogodek: od 17 malgaških škofov je z njim že 12 domačinov! Tudi v našem misijonu se pripravljamo na ta praznik. Z našega konca, kjer delamo slovenski misijonarji, bo šlo na posvečenje v Farafangano 300 kristjanov; kar skrbi nas, kako bomo to množico spravili tja. A to bo edinstveno doživetje za naše kristjane, zato smo in bomo skušali pomagati na vse načine; radi bi, da bi jih šlo tja še več in koliko še bi jih šlo, a radi prevoznih sredstev smo morali število omejiti.

Moram vam reči, da se imamo zelo dobro, da se imenitno razumemo. V Vangaindrano z Radom in Jankom Glinškom tvorimo našo vsakdanjo skupnost. Vsak ima toliko dela, da se komaj pri kosilu vidimo in zvečer pri večerji in potem pri molitvi.

KAKO MALGAŠI ZACENJAJO GRADNJO

Laični misijonar iz Slovenske vasi Fredi Žitnik piše vodju Misijonskega zavoda, ki ga je na Madagaskar poslal, sledeče dne 22. III. 1977: „Dosedanje moje letošnje glavno delo je bilo v Mananbondro. Tam misijonar sploh nima prave hiše. Živi približno tako ali slabše, kakor

je bil živel misijonar Janko Slabe v Matangi. Postelja je zelo revna, samo nekaj desk na tleh in na njih žimnica, ki pa ni drugega kot nekaj rižnih preprog. Dosedanja hiša je vse le ena sama soba, ki je po sredi predeljena z rjuho. Tudi jaz se ne morem ponašati s kako posteljo v pravem pomenu besede: spim ker na tleh, za modroc uporabljam spalno vrečo, ki so mi jo podarili fantje Slovenske vasi pred odhodom, pokrijem se pa z odejo, kadar je bolj hladno, dočim se komarjev obvarujem z mrežo proti njim.

Kaj delam v Mananbondro? Sem v pomoč Janezu Puhanu, misijonarju, pri gradnji nove hiše. Napravljena bo pa na ta način: Temelji in tla so iz cementa, vse drugo pa bo leseno, iz domačega lesa. Če bo vse lepo uspelo, bo hiša kar čedna, ko bo dokončana. Semkaj sem prišel 7. februarja. Takoj naslednji dan sva zakoličila okraj bodoče stavbe. Ko so kristjani videli, da je zidar že na delu, so takoj začeli prinašati kamenje (to moški) in pesek (ženske in otroci). Ker bi morali vse to prinašati od zelo daleč, smo se dogovorili, da naj kamenje in pesek kar ob cesti pripravijo, pa bomo šli od časa do časa z avtomobilom ponj. Preden sva začela s Puhanom s kopanjem temeljev, je Janez Puhan povabil starešino kraja, naj blagoslovi po malgaški navadi prostor. Poglavar in še drugi trije starčki so z veseljem sprejeli povabilo. Prišli so na četrtek desetega februarja zjutraj. Za ta obred je potrebna malgaška 'žegnana voda', to je katratra, po naše rum. Kupili smo steklenico te pijače. Ko so prišli starčki, so naju najprej lepo pozdravili z govorom, ki je trajal nekaj minut, ki je sicer bil samo vrsta praznih besedi, a bilo je po njihovi navadi. Na ta govor je s svojim govorom odgovoril misijonar, 'mampera', tudi tako dolgo in brez prave vsebine. Potem so spregovorili še ostali trije starci, česar domala nisem nič razumel; razbral sem le, da je vsak skoraj isto govoril, samo eden bolj razpotegnjeno kot drugi. Omenjali so, da so zelo zadovoljni, ko doživljajo, da se 'vazaha', tujec spomni na njihov obred in da so prijetno presenečeni z navdušenjem prišli in da jim je v čast to povabilo... Po teh govorih smo šli na kraj, kjer bo stala nova hiša. Začeli so si ga ogledovati in so rekli, da je lep kraj in da bo hiša velika ter vprašali, koliko bo dolga in koliko široka, nakar sva jim povedala, da bo imela deset metrov krat štiri metre. Nato se je začel obred. Kot se zgodi rado pri takih slovesnostih, je oblačno ali dežuje ali pa samo prši. Tudi v tem primeru nismo doživeli izjeme. Dan je bil bolj oblačen, pršilo je in kar malo hladno je bilo. Poglavar, v zelo revni in strgani obleki, je stopil do bodočega vogala hiše in začel moliti. Prosil je nebo, naj bo bodoča hiša blagoslovljena, naj bo hiša miru in ljubezni, hiša prijateljstva in naj vanjo nikdar ne prodro zli duhovi, naj ne bi bilo v njej boleznin in podobno. Nato je odprl steklenico ruma in ga nekaj zлил na tla. Zraven je bilo tudi nekaj mladine, ki pa ceremonije ni vzela resno, ker so namreč rekli: Ti, čisto malo izlij, da bo za nas več ostalo, nakar so vsi bušnili v smeh. Poglavar je stopil do drugega konca bodoče hiše, spet imel kratek govor in nekaj ruma izlil, nato je šel v sredino prostora in še tam vse ponovil. Kar je ruma ostalo, smo ga potem vsi navzoči popili."

OBSOJENI AFRISKI ŠKOF

Iz dnevnega časopisja lahko razberemo, kaj se dogaja v Rodeziji. Jan Smith s svojo vlado belih išče nekakšno rešitev. Za koga? Zase ali za domače črno prebivalstvo? Posredovanja ZDA in vse kar bo sledilo, je v negotovosti.

Od papeža do vseh vernih katoličanov, ki sledijo dogodkom v svetu, pa je pretreslo, da je isti Jan Smith obsodil na deset let prisilnega dela znanega katoliškega škofa v Rodeziji Lamonta. Odkar je misijonski škof, se Lamont bori za pravice črnega prebivalstva, za mir in za pravičnost. Ves čas je seveda trn v peti kalvinsko usmerjeni vladi, ki ji je rasna diskriminacija nekaka podlaga.

Obsodba je bila izrečena na podlagi obtožbe, češ da škof ni prijavil gverilcev v svoji škofiji in baje tudi drugim svetoval, naj jih ne prijavljajo. Dogodek je našel najprej odmev v Rimu. Pavel VI. je 3. oktobra množici na trgu iz svoje delavne sobe spregovoril: „Neustrašeni borec človeških pravic, enakosti in bratstva sredi naroda, kjer črno prebivalstvo, ki je v večini, še trpi diskriminacijo belih“, to je škof Lamont. Papež mu je poslal sporočilo, da soglaša z njegovim junáškim stališčem.

Iz vseh koncev sveta se oglašajo škofje in razne organizacije, ki obsojajo početje rodezijske vlade in posebej obsojajo krivično obsodbo škofa Lamonta.

Iz Kanade je škof Carter skupno z nadškofi Scott in Howard poslal protestno brzojavko Janu Smithu. Scott je predstavnik anglikancev, Howard je predstavnik United - Church.

Škof Lamont pred sodiščem.

naši misijonarji pišejo

JAPONSKA

Sestra usmiljenka JOZEFA ZUPANČIČ iz Osake nam je koncem lanskega leta dvakrat pisala in med drugim tudi tole povedala:

„Meseca septembra sem bila v Tokyju in sem želela obiskati misijonarja Kosa, pa sva mogla le po tele-

Prva slika nove afriške misijonarke s. Marice Potočnik, Korošice, ki deluje v Marianhillu, Južna Afrika. Desno jo vidimo, kako se skuša iz previdne oddaljenosti približati opici; a njeno poglavitno poslanstvo je, približati Kristusa črnecm.

fonu nekaj malega govoriti. Pri nas delamo kot po navadi; mali naši pohabljenčki so zelo ljubki in jih je vedno veliko, rada jih imam kot svoje brate.

Iskreno se Vam in vsem dobrotnikom zahvaljujem za poslani dar; denar sem dala za naše bolne otroke!

Za stoletnico smrti sv. Katarine Laboure smo imeli v Maiko zelo lep praznik; sveto mašo je z več somaševalci daroval sam gospod škof. Za Božič smo imeli pa tu pri nas v župniji polnočnico ob devetih; naši kristjani so prav lepo prepevali. Imeli smo tudi 4 novokrščence: ena naših bolničark, ena uradnica in dve dekleti iz zavoda za uboge otroke. Naši pohabljenčki so šli za Božič na svoje domove, kajti je navada, da vsak Japonec za novo leto pride domov; novoletni dan je zanje nekaj svetega. Jaz sem pa za praznike obiskala bolnišnico za starčke, ki nimajo nikogar, in vsakemu nesla dar iz sredstev, ki jih pošljete dobrotniki; vsak od njih se mi je lepo nasmehnil in ta nasmeh sedaj posredujem Vam.“

FORMOZA

Misijonski zdravnik dr. JANEŽ nam kar pogosto piše, a vedno bolj kratko in še za tisto prosi, naj ne objavljamo. Upamo, da ne bo preveč hud, če tu navedemo vsaj to in ono, kar nam je pisal o tistem njegovem prvem rentgenskem aparatu v misijonih, ki ga je nabavil s pomočjo slo-

venskih misijonskih dobrotnikov za mons. Kereca misijonsko bolnico v Čaotungu:

„Nikdar ne bi prosil za kako stvar, a za rentgen sem Vam tedaj pisal, ker ste mi ob odhodu rekli: Danes ti damo na pot križ, ko boste tam, boste pa videli, kaj najbolj potrebujete, sporočite nam in pomagali vam bomo... Res ste za rentgen določili 1.000 dolarjev in mi jih poslali v Lotung tu na Formozi; kupil sem najcenejši, torej najslabši aparat za 3.000 dolarjev in je vaš dar plačal torej eno tretjino aparata, ki pa po treh letih ni bil več za rabo. Za tisti aparat v Čaotungu, za katerega ste bili vi svoj dar namenili, pa nam je ves denar posodil mons. Kerec iz denarja prefektуре, radi razmer pa mu tega denarja nihče vrnil ni, torej je tisti aparat ves plačal mons. Kerec. Na aparat sem tudi mnogo komunistov pregledal – v našem poklicu ni diskriminacije – in

rentgen lahko le bolniku služi. Tisti, ki so širokosrčno darovali, naj bodo veseli svojega darú. Nebo jim bo povrnilo!

Naj še to omenim, da je te dni na ladji za nas najmodernejši rentgenski aparat s televizijo; ko ga bomo montirali, Vam pošljem sliko. Stane 30.000 dolarjev; prijatelj bolnice nam ga je daroval pod pogojem, da ne bomo govorili in pisali, kdo ga je podaril. Morda bo to moj zadnji rentgen, in če bom kdaj pisal spomine, bom napisal tudi zgodbo: Moj prvi in zadnji rentgen...“

Iz dveh pisem misijonarja ANDREJA MAJCENA SDB, ki nam ju je pisal kmalu po svojem prihodu na Formozo, objavimo nekatere zanimivosti za našo misijonsko zgodovino:

„Že pred mesecem sem Vam pisal, da sem tu na Formozi, kamor sem dospel 17. XI., in da imam dovoljenje,

ostati tu kot jugoslovanski turist do 17. januarja. Seveda mi je tu na Formozi zelo všeč in sem zadovoljen, ker vidim, da bi na stara leta še lahko kaj delal, če bi si malo osvežil mojo kitajščino. Tako sem začel maševati po kitajsko, ne samo jesti s paličicami, pa tudi spovedoval sem že in imel to ali ono predavanje. Na programu bi bil še katekizem za odrasle in pomoč gospodu Kimu, ki je župnik in ravnatelj te velike tehnične šole. Tudi za verske nagovore našim fantom so me že povabili, a se moram malo bolj nanje pripraviti. Takle bi bil torej moj delokrog tu, če bom mogel ostati.

Formoza sama je precej napredovala, Cerkev v njej je pa revna in s težavami začetnega misijonarjenja, vsaj tu v Tajnanu. Prilagam Vam nekaj slik. Na eni me vidite pri mikro-

Andrej Majcen SDB pozdravlja 1500 študentov salezijanske industrijske šole v Tainanu. Uniformirani v ozadju je eden od šolarjev.

fonu, kako v kitajščini pozdravljam vse gojence, ki jih je 1.200. Vidite tudi fante v vojaški uniformi, a niso vojaki, imajo pa vojaško vzgojo: študirajo visoko tehniko za elektroniko in avtomobile. Na drugi sliki vidite hišo salezijank; prednica je Italijanka, sestra enega naših, ki so bili žrtve rdeče okupacije na Kitajskem, ena je Tajvanka, druga iz Kantona in druga iz Šanghaja. Imajo otroški vrtec in skrb za matere in dekleta.

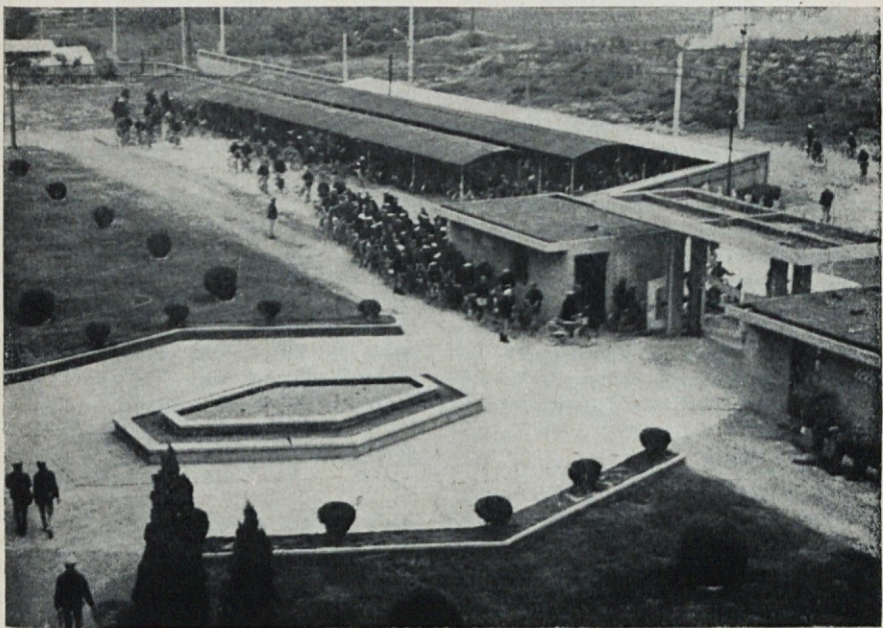
K dr. Janežu sem se prišel pred božičem zdraviti; tako sva skupaj praznovala slovenski Božič ob lepi slovenski božični pesmi in ob slovenski krvavici ter štruklju, ki ga je naredila sestra kamilijanka nalašč za naju. Ne bom Vam govoril o operaciji; vse je lepo v redu in sem te dni še tu v Taipeiju na okrevanju, da to, kar je dr. Janeževa večča zdravniška roka naredila, še Bog po zakonih svoje narave dopolni. Bolnišnica v Lotungu je polna, a za nas duhovnike imajo tri sobe rezervirane, pa že veliko misijonarjev čaka, da pridejo na vrsto. V bolnici morajo lažji bolniki kar po hodnikih ležati. To je živ žav vsak dan. Pa me je veselilo, ko je dr. Janež rad priskočil k meni, kadar je le trenutek časa našel, in sva malo pokramljala.

Te dni po prazniku Don Boska bom šel v Tainan, kjer bom odslej bival. Ta silno protikomunistična vlada mi je dala kot trikrat izgnanemu misijonarju dovoljenje na jugoslovanski potni list, da ostanem tu 6 mesecev, a bom najbrže lahko dobil podaljšanje. Zelo sem rad spet med temi dobrimi in preprostimi Kitajci in si tudi z mojo kitajščino že lahko pomagam. Seveda pa lezem v leta. Po kitajski stari navadi bom na lunino leto 17. februarja 73 let star...“

Na Formozi imamo Slovenci zdaj 6 misijonarjev; poleg dr. Janeža in

Tole je pa velika industrijska žola v Tainanu na Formazi kjer sedaj deluje g. Majcen.
Spodaj vhod oziroma izhod iz žole.

Majcena je tamkaj tudi maryknolec FRANCJI REBOL, ki se nam je tudi kratko oglašal zadnje čase. Koncem oktobra lanskega leta nam tole piše:

„Za par tednov sem bil na počitnicah v Hong Kongu. V teku mojega dvajsetletnega misijonarjenja na Formozi sem bil tam že več kot desetkrat, pa vedno kaj novega zaznam. Zidajo kar naprej. Tu na Formozi pa tudi napredujemo v tem pogledu: vedno več je visokih stavb. Materialno dežela zelo napreduje, duhovno gre pa raje rakovo pot. Katoliška Cerkev je na Formozi še zelo mlada, saj je začela rasti šele po vojni. Po naravi so tu ljudje zelo dobri in moralni in imajo, kakor se je bil izrazil Vatikanski cerkveni zbor, takorekoč Boga v srcu. A napredek in civilizacija marsikaj pokvarita.“

V začetku januarja pa poroča isti misijonar sledeče:

„Prav lepa hvala za darilo iz sklada KM! Molili bomo za dobrotnike, da jim Bog povrne.“

Zadnji mesec sem bil pri dr. Janežu v Lotungu. Je zdrav in dela dan in noč. Lotung se lahko zahvali Bogu za takega laičnega misijonarja!

Tu smo v praznikih slavili 20 let našega prihoda v Yuanli. Med drugim smo tudi razsvetlili z električnimi žarnicami 55 smreke, ki rastejo okrog naše cerkve.“

Poleg treh misijonarjev so na Formozi tri slovenske misijonarke, od katerih imamo tudi pisma. S. MARIJA ROSARIJA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš nam je pisala v začetku decembra:

„Moje delo je bolj skrito in revno, zato ne morem kaj posebnega poročati kot tisti, ki delujejo v bolnicah, šolah in po župnijah. Tu smo samo tri sestre. Poklicali so nas na pomoč jezuitski misijonarji, da jim poma-

gamo pri dušnem pastirstvu. Preje smo imele tudi dispanzer, ki smo ga pa mcrale pred dvema letoma ukiniti radi pomanjkanja sester. Semkaj pride le malo misijonark na novo, domačih poklicev je pa tudi le nekaj. Jaz se posvečam pred vsem gospodinjstvu in oskrbi cerkve. Včasih grem tudi na obiske okrog katoličanov, ki ne morejo priti v cerkev.“

Tu na Formozi smo že 16 let. V začetku je misijonsko delo zelo lepo napredovalo, ko je mladina še bolj delala doma: ob nedeljah in praznikih so prišli v cerkev, popoldne pa h katekizmu; sedaj je pa vse drugače. Mladina, ki si more privočiti študij, gre v mesto študirat, ko končajo srednjo šolo, gredo mnogi v tovarne, doma za poljedelstvo ostanejo samo starejši ljudje.“

V kraju Peipu, kjer smo me, je z okolice vred 14.000 prebivalcev. Tu je župnija, a zdaj pripadata k njej še dve drugi župniji, ki sta imeli preje vsaka svojega misijonarja, a zdaj so radi pomanjkanja misijonarjev in maleda števila katoličanov združili vse tri župnije, pa imajo te cerkve mašo vsako drugo nedeljo. Vse tri župnije štejejo 45.000 prebivalcev, med temi je približno 510 katoličanov. Je že nekaj let, kar imamo zelo malo katehumenov, lansko leto smo imeli v vseh treh župnijah komaj pet krstov odraslih. Vzdržujemo tudi otroški vrtec, v katerem je nad 100 otrok, pa samo pet katoliških; obiskujemo njih družine. Misijon naprej in naprej išče nove metode, kako pridobiti prebivalce za Kristusa. Nad vsem tem prizadevanjem pa je Bog, ki končno vse vidi.“

Druga naša misijonarka na Formozi je s. KALISTA LANGERHOLZ iz družbe frančiškanskih Marijinih misijonark, ki delujejo v kraju Hsinchu; pisala nam je 25. septembra

lanskega leta in potem 15. decembra. Iz obeh pisem povzemamo tele vesti:

„Vaše pismo me je našlo na jugu toka, kamor sem peljala mojo bivšo predstojnico, da je bila tam operirana; skoraj mi je v rokah umrla. A zdaj je že boljša in jaz spet začenjam moje običajno življenje. Kaj naj Vam povem o tem življenju? Na primer:

V našo bolnico je prišel za dva meseca zastonskega dela ameriški zdravnik, malo prileten, ki je preje 45 let tudi poučeval na medicinski fakulteti ameriške univerze. Nekega dne sem ga našla precej žalostnega, pa mi je na moje vprašanje povedal: S kitajskim zdravnikom sem šel pregledat bolnike. Sem specialist za srčne bolezni. Ob nekem bolniku sem videl, da se je zdravnik motil v načinu zdravljenja; ko sem mu to malo omenil, hoteč mu pomagati, me od tistega dne niti pogleda ne več in ne pusti, da pogledam bolnike. V srcu me boli: tako daleč sem prišel, rad bi pomagal, pa me nočejo... Škoda, da ta zdravnik nima vere, z njo bi si lahko pomagal v tej krizi. Vedel bi, da tudi s to srčno bolečino more misijonsko delovati.

Srčno se zahvaljujem dobrotnikom, ki dajejo v sklad KM za slovenske misijonarje, iz katerega sem tudi jaz prejela 200 dolarjev. Ostalih 100 dolarjev bom skušala takoj posredovati s. Brilej. Tukajšnja nova provincialka mi je ponudila eno leto počitnic v inozemstvu. Še ne vem, če bom ponudbo sprejela; ne bi rada delala stroškov kitajski provinci, a spet ne bi rada zamudila redke možnosti. Molite, da se prav odločim!“

Tretja misijonarka na Formozi je s. ANICA MIKLAVČIČ, iz družbe kanosijank. Tudi od nje imamo več pisem. Koncem meseca oktobra med drugim piše:

„28. septembra sem obiskala s. Brilej. Vzela sem seboj dve kitajski deklici iz mojega pevskega zborčka. Sta zelo dobri in pobožni in upam, da jih bo Bog poklical v redovniško življenje; izhajata iz katoliške, globokoverne družine. Ob desetih dopoldne smo bile že v Peipu, kjer nas je na postaji pričakovala s. Brilej. Krasno vreme je pomnožilo veselje snidenja. Njene sestre so nam pripravile dobro kosilo in smo kramljale po slovensko in malo po kitajsko do 4 popoldne, ko smo se morale obiskovalke posloviti.“

V začetku decembra nam je misijonarka pisala:

„Prav prisrčna hvala za Vaše pismo s čekom za 300 dolarjev. Takoj sem denar oddala našemu župniku, ki ga je vesel šel v Taipei vnovčít, kar je storil brez težav. Tudi on se vsem darovalcem lepo zahvaljuje za to pomoč pri popravilu cerkve.

O, koliko tolažbe in veselja mi delajo obiski pri jetnicah! Ko sem zadnjič šla k njim, je stopila k meni neka precej mlada jetnica in mi rekla, da že dolgo želi govoriti z menoj, pa ne more priti blizu. Povedla sem jo malo vstran in sva se pogovorile. Vprašala me je, če je res, da Bog odpusti vse grehe, če ga prosimo. Poučila sem jo o tem in videla solze ganjenja v njenih očeh. Rekla mi je, da hoče postati katoličanka in se pripraviti na krst. Čez mesec dni bo zapustila zapor in se bo hodila učít krščanski nauk k našim sestram. Kako vesela je bila, ko sem ji dala knjižico evangelijev, križec in kipec Brezmadežne, ki se sveti v temi.“

Iz njenega pisma z dne 24. II.:

„G. Majcen je bil poslan na Formozo; lepa novica! Jaz ga še nisem mogla srečati, kajti živi na drugem koncu otoka, zelo daleč od nas. 19. februarja je pa prišla k meni s. Brilej in sva doživeli spet veselo sre-

čanje. To je bilo med zimskimi počitnicami, okrog kitajskega novega leta, ki pade letos na 18. februar. Kitajci so zelo zvesti tem praznovanjem, ki trajajo kar 15 dni... Vsi so oblečeni v nove obleke, dobro jedo, nič ne delajo, samo zabavajo se. Tedaj se mora vsak vrniti domov, tako se vsa družina zbere in preživi nekaj dni v veseli edinosti. Vsaka družina ponavadi napravi takozvani „Nien-kao“ iz riža, podoben naši polenti, samo da je drugačne barve, kajpada. Ti dobri ljudje nam nanesejo toliko tega Nien-kao-a, da nam trem zadostuje za tri mesece, kajti počaka.

Ta čas počitnic porabim za krščanski nauk odraslim in otrokom. Sedaj pripravljam na krst 5 študentk in pa lepo število otrok za prvo sveto obhajilo.

Tu na Formozi smo imeli evharistični kongres 17. oktobra lanskega leta. Bilo je to res zmagoslavje evharističnega Kralja, ki ga ne bo mogoče zlepa pozabiti. 16 škofov je sodelovalo skupno s kardinalom, ki je mons Yupin, in s celo vrsto duhovnikov. Sv. maša je bila v največjem športnem prostoru, dolga procesija se je pa razvila okrog katoliške univerze Fu-jen Ta Shue. Bilo je navzočih nad 10.000 vernikov iz najrazličnejših krajev Formoze. Ob 8h. zvečer je bil zadnji blagoslov z Najsvetejšim, ki je zaključil slovesnost. Tudi jaz sem se kongresa udeležila z mojimi pevkami, lepo v belo oblečenimi, in nekaterimi našimi župljani.“

HONG KONG

17. decembra nam je pisal od tam salezijanski misijonar-jubilant STAN-

Misijonar Stanko Pavlin SDB na čelu sprehoda s sobraty v Makao.

Rektor velike salezijanske šole, bivši gojenec misijonarja Pavlina, poklanja istemu za njegov jubilej lepo darilo. Zraven sedi naš Majcen Andrej.

KO PAVLIN. Zahvaljuje se za poslanih mu 300 dolarjev, potem pa poroča med drugim:

„Za mojo šestdesetletnico rojstva je bil tudi g. Majcen na kosilu pri nas, prav pred odhodom na Formozo. Bilo je silno lepo, vse v bratskem razpoloženju, posebno še, ker je ekonom tega velikega zavoda naš bivši gojenec iz Kunminga na Kitajskem, zato se je še posebno potrudil.

Ta mesec smo imeli peto devetdnevnicico za praznik Brezmadežne, sedaj pa imamo devetdnevnicico kot pripravo na božične praznike. Naši „pueri cantores“ pojejo izvrstno. Za polnočnico bom spraval skupaj tudi nekaj glasbil, da bo pri polnočnici bolj slovesno.

Te dni imamo kanonično vizitacijo. Prav te dni je zastopnik najvišjega

predstojnika v našem zavodu. Prišel je iz Rima zadnje dni novembra in bo ostal v naši provinci do zaključka vizitacije. On govori angleško in tudi italijansko. A naši kitajski sobratje po večini ne znajo ne angleško ne italijansko, pa se ne morejo pogovoriti, kar je resnično škoda.

Te dni naši bratje laiki pripravljajo jaslice na našem velikem odru; bodo mehanizirane in moderne. Meseca februarja bomo pa imeli športne dneve; fantje se urijo, da bi zadobili zlate in srebrne kolajne. Šport, šport je v tem modernem času skoraj kuga, ker se pretirava.

Še enkrat vsem dobrotnikom srčna hvala za poslani dar! Lepo nje in sploh vse misijonske prijatelje pozdravljam!“

IZ MISIJSKEGA ZALEDJA

S. KSAVERIJA PIRC OSU V DOMOVINI

Iz domovine, ki jo je v svojem 82. letu obiskala, nam je s. Ksaverija Pirc OSU pisala tole ljubeznivo pismo:

Doma sem. Že nad mesec dni je preteklo, odkar sem zapustila drago Tajsko. Bangkok-Rim, to je le 16 ur prijetne vožnje visoko nad vsem zemeljskim. – V Rimu sem ostala ves teden. Tam so kraji molitve in priporočala sem Begu svoji dve domovini: Tajsko in Slovenijo. Takoj so me povabili, naj po vatikanskem radiju pozdravim drage slovenske misijonske prijatelje širom sveta. Pozdravila sem tudi našega velikega misijonskega prijatelja msgr. dr. Jezernika v njegovem Sloveniku. Ta je res ponos Slovencev.

V generalatu, kjer sem stanovala, so so-sestre raznih narodnosti z zanimanjem poslušale, kako smo ustanovljale uršulinsko misijonsko postajo pred pol stoletja v Aziji.

Rim - Ljubljana tudi 16 ur, z brzovlakom, seveda vsled nekega nesporazuma me v Ljubljani ni nihče pričakoval v tej večerni uri. Taksiju sem rekla: „Popeljite me k uršulinkam.“

„Kje pa je to?“... „Včasih smo rekli v Zvezdi, na Kongresnem trgu... sedaj mogoče trg Revolucije, arkade“...

„O, sedaj pa že vem!“... Odložil me je z vso prtljago na stopnicah uršulinske cerkve. Ljudje so ravno prihajali k večerni maši in stik z domovino je bil takoj ustvarjen. Še isti večer me je avto potegnil k Sv. Duhu, kjer so me sestre s skrbjo pričakovale.

Domovina, kako si lepa! Naša mlada predstojnica pri Sv. Duhu, s. Laeticija Kovač je morala po opravkih v Goriška Brda k. g. Rudežu, velikemu apostolu zaledja. Kako lepa je pot, ki pelje preko škofjeloških hribov, čez Bovec in doli do Soče! Zgradili so jo vojaki raznih narodnosti v zadnji vojski.

Med potjo smo se ustavile v Desklah, kjer imamo uršulinke mlado postojanko katehistinj. Brzeli smo mimo napisov trgov in vasi, ki so mi znani iz povesti Preglja. Pomlad je že prihajala v deželo – grmi pokriti z rumenim cvetjem in črni trn z belim. Globoko doli pa Soča, živo zelena, v soncu! Kolika krasota!

28. marca smo šle po oljke v Izolo, krasno mestece ob Jadranu. Tudi tu imamo uršulinke postajo katehistinj. Naše sestre poučujejo krščanski nauk v več župnijah mesta in okolice, sestra prednica, ki je diplomirala matematiko v Zagrebu, pa poučuje ta predmet tudi v malem semenišču v Vipavi. Precej daleč je to, a avtobusne zveze so dobre. Po vzpetinah okrog Izole so

oljčni nasadi med vinogradi. Na enem teh gričev je starodavna cerkev in nekdanji frančiškanski samostan. Tam so nam narezali oljk za Cvetno nedeljo. Kako krasen razgled na morje! Kar nagledati se ga nismo mogle. – V Izoli je bil ravno tedaj 14 dnevni misijon, a udeležba je bila žalibog slaba kljub skrbni pripravi. Kako težko je ustaviti tok razkristjanjenja, ki preplavlja Evropo!

Iskrene pozdrave misijonskim prijateljem!

s. Ksaverija Pirc.

PRVO MISIJSKO KOSILO V CHICAGI

(Poročilo ge. Gizele Hozian, predsednice MZA-mis. krožka.)

Kakor že po drugih krajih v ZDA obstoječi MZA-MISIJSKI KROŽKI prirejajo razne misijonske prireditve, kosila, piknike itd. in s pridelanim pomagajo VSEM SLOVENSKIM MISIJONARJEM NA TERENU, smo se tudi mi enkrat opogumili in odločili, da priredimo MISIJSKO KOSILO in izkupiček darujemo za vse slovenske misijonarje. Misijonarji se žrtvujejo in delajo v težkih okoliščinah med pogani, le zakaj ne bi mi nekaj storili za nje, ko je bil Bog dober do nas in nam dal vsega v izobilju. Z veselim srcem sezimo v žep in darujemo za uboge – VESELEGA DAROVALCA JE GOSPOD VESEL. Kdor hitro da, dvakrat da.

Dvorano smo dobili, vstopnice naročili in z božjo pomočjo smo šli na delo. Na naše veliko začudenje so ljudje takoj velikodušno segali po vstopnicah. Nekateri so celo obljubljali svojo pomoč in dobre faranke so nas povpraševale, če potrebujemo pecivo. Če bi le vedeli, kako nam je bilo toplo ob teh ponudbah. To nam je bilo v veliko uteho in dajalo novega poguma.

Le zima nas je strašila, ker je vihrala že nad mesec dni in se ni hotela ukrotiti. Potem pa še sneg in na vse zadnje premajhna dvorana. Prodali smo namreč veliko več vstopnic kot smo pričakovali in je prostora v cerkveni dverani. Na tiho smo želeli in v duhu prosili Boga, da se bo nekako obrnilo na boljše. In res, hvala Bogu in vsem tistim, ki so pripomogli, da je bila naša želja na predvečer 6. februarja uslišana. ODDAHNILI ESO SE IN Z VESELJEM DELALI Z LJUBEZNIJO DO UBOGIH in MISLILI NA MISIJONARJE. Vse je šlo po sreči.

Nad vse lepa udeležba in zadovoljnost je vladala med nami. Ljudi je kar mrgolelo. **Peciva** so naše dobre žene napekle toliko in vse darovale, da razen, kar smo servirali na mize, so prodajalke še za 85 dolarjev izkupile. **Srečolov** je prinesel \$ 135.— **Licitacija** za potico in pogrinjalo je prinesla \$ 80.—

V posebno čast nam je bilo, ker sta bila navzoča dva čč. gg. duhovnika, p. Vendelin, ki je asistent župnika fare sv. Štefana v Chicagi, ki naj bi bil duhovni vodja našega misijonskega krožka, in pa p. Fortunat, oba oo. frančiškana. Seveda bile so tudi navzoče štiri čč. sestre od sv. Štefana. Veselili smo se vseh cenjenih gostov, prijateljev misijonov, ki so prišli od

vseh strani in se niso ustrašili hudega mraza ta dan. Med vsemi pa se najbolj veselimo navzoče mladine, ki je je bilo lepo število in nam je vedno v pomoč. Veselimo se je, v mladini iščemo bodočnost in nadaljevanje požrtvovalnega dela za misijonarje, pri širjenju božjega kraljestva.

Končni uspeh: Vseh dohodkov je bilo \$ 1.480.—, izdatkov \$ 332,63 pri tem je vseh \$ 100.— za dvorano. Ljudje so bili zadovoljni. Razen vsega zgoraj omenjenega so bili še posebni darovi. Ljudje so ob tem mislili celo na Barago in Slomška. Bog povrni vsem obilno!

Misijonarji, ki bodo darov teh naših prizadevanj deležni, pa bodo po svoje delili najpotrebnejšim, bodo gotovo ob njihovem veselju mislili na nas in se nas spominjali v molitvah, kar vsi potrebujemo. Tako bodimo vsi hvaležni Vsemogočnemu, ki nam je dal moči in darov, da smo zopet nekaj z ljubeznijo do naših misijonarjev tako lepo in uspešno izpeljali.

PROSIMO BOGA, DA NAS ŠE NAPREJ BLAGOSLAVLJA, DA BI V DOBREM VZTRAJALI IN ZNALI LOČITI DOBRO OD SLABEGA.

ZA predsednico Mrs. Gizelo Hozian,
gl. tajnica MZA Sonja Ferjan.

M I S I J O N S K I   D A R O V I

V TISKOVNI SKLAD LISTA

Ana Jug, Argentina, 100 pesov; Francka Kus, ZDA, 10 dol.; Avgust Kovač, ZDA, 1 dol.; Frank Mihelič, ZDA, 2 dol.; Marija Martinčič, Kanada, 6 dol.; Jože Vrečar, ZDA, 1 dol.; v avstralskih dolarjih: J. Burger, 9; M. Jernejšič, 2 in F. Čehun, 2 dol.; Marija Beč, 100 frankov; N. N., Francija, po č. g. Dejaku, 100 frankov.

V SKLAD KM ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

Francija (v frankih): Marija Beč, 100; Jožefa Rotar, 50; Slov. župnija v Parizu, 60; Hren Nežka, 200; Terezija Cugmes, 100; Jožefa Požlep, 100.

Argentina (v pesih): Florijan Jagodic, 2.000; Marijan Šušteršič, 3.000; Marijan Loboda, 1.150; č. g. Skvarča, 10.000; č. g. Prša, 3.000; Zaje Antonija, 1.000.

Venezuela (v boliv.): Bartol Ciril, 110; Šega Ivan, 100; Ilija Anton, 69; rojaki iz Valencije, namesto venca na grob Al. Mršnika, 40.

ZDA: Albin Šega, za lačne otroke, 50 dolarjev.

Koroška: Katoliška mladina iz Akcije Treh Kraljev: 10.607 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Baragu v zahvalo, Marinka Rezelj, 2.000 in Lojze Rezelj, 3.000 pesov, oba za misijonarko Francko Rode (s. Cecilija) v Iranu; za o. Cukaleta Jožeta v Bengaliji, č. g. Stanko Skvarča, Arg., 4.000, in za njegovo cerkev č. g. Albin Avguštin, 10.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru^žb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Ureju^{je} Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1977: v Argentini in sosednjih de^želah: l. polletje 400 pesov. Ceoletna: v ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje.

PLACUJE SE NA SLEDECIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

list: Oddajati na naslov: Marijina dru^žba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

IZ UPRAVE

Kot smo že v prejšnjem letniku omenili, izvajamo „čistko“ našega kroga naročnikov, kajti zaznali smo, da so se v teku časa mnogi naročniki preselili, mi smo jim pa še vedno pošiljali list na stari naslov, ker nam spremembe niso javili. Veliko dopisov je prišlo nazaj, kar nam je znak, da noslovljenci tudi lista ne prejema^{jo}; takim smo list nehali pošiljati. Če se je pri tem dogodila kaka po^{mo}ta in bi kdo od teh naročnikov le še želel prejemati list, naj nam blagovoli to javiti in mu pošljemo zaostale številke in obno^vimo redno pošiljanje lista. Prosimo naročnike, ki list redno pre^{je}majo, pa vedo za tak primer, da istemu našo pripravljenost spo^{ro}če.

Ob tej priliki lepo prosimo vse naročnike, da nam morebitne spre^{me}mbe naslova javijo, če mogoče, naravnost na našo upravo. Že vn^{ap}rej zahvaljeni!

Skrb, beda, trpljenje gledajo iz njenih oči. . .

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612